

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quomodo Traianus Christianos conquiri vetuerit. Cap. XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EVSEBII HISTORIAE

& Domini nostri sati: & pace tranquilla in tota ecclesia, vigente, ad Traiani Caesaris vsque tempora permanent: ad quæ quidem Simeon filius Cleophæ, quem supra mô-
strauimus, vitam producens, à sectis Iudæorum, quod ex diuina domini progenie genus ducebat, per calumniam, similiter vocatur in iudicium, & eius nomen ea de re, ita ad Articum virum cōsularem defertur: Qui cum multis diebus acerbis plagas pateretur, testimonium fidei, Christi forciter perhibuit, adeo vt cum omnes, tum ipse, consularis, supra modum miraretur, quo pacto, cum esset, centum & viginti annos natus, talem & tam acerbum, plagarum cruciatum sustinuerit. Quibus rebus confectis, ad extremum mandatum erat, vt in crucē ageretur. Deinceps idem auctor à nobis citatus, ea, quæ temporibus nostro sermone modo percursis gesta sunt, addit: nempe quod ad illa vsque tempora (quandoquidem, si qui erant, qui salubrem & synceram salutaris prædicationis regulam deprauare & corrumpere studebant, in obscuris tenebrarum latebris delituerunt) ecclesia integra, & incorrupta permanerat. Cæterum postquam sacer apostolorum chorus varium vitæ exitum, & diuersa mortis genera pertulerat, præterieratq; illorum ætas, quibus à Christo donatum erat, vt auribus diuinâ ipsius sapientiam coram acciperet, tunc certè falsa & veteratoria impij erroris conspiratio exordium cœpit, idque illorum fraude & astutia, qui doctrinam à veritate penitus alienam disseminare laborarent, quique cum nemini apostolorum amplius vita suppeteret, de cætero iam nudo capite (vt aiunt) sincero veritatis sermone falsam & commentitiam doctrinam ex aduerso opponere pro viribus, niterentur. Hegesippus quidem de his rebus hæc oratione complexus, sic ferè memorat. Nos iam via & ratione procedentes, ad reliquam historiam redeamus.

Quomodo Traianus Christianos conqueri vetuerit.

CAP. XXVII.

IN nonnullis locis id temporis, tanta quidè & tā acris
contra nos intendebatur persecutio, vt Plinius Secundus, qui inter puinciarū præfectos facilè primas tulit,
ingenti

ingenti martyrum numero magnopere commotus, de
 multitudine eorum, qui erant quotidie pro fide truci-
 dati, Traianum imperatorem certiolem faceret. In quo
 referendo illud pariter adiecit, se non aliquando in il-
 lis comperisse, quòd vel quicquam impietatis, vel quic-
 quã contra leges omnino molirentur, præterquã quòd
 primo diluculo è somno excitati, Christũ vt Deũ hym-
 nis celebrarent. Quinetiam adulteriũ, homicidiũ, & alia
 nefanda peccata, quæ sunt cum his aliqua quasi cogna-
 tione cõiuncta, verãt, & omnia, quæ sunt legibus cogru-
 entia sedulo exequuntur. Quibus quidẽ adductus Trai-
 anus, tale promulgauit edictum, Christianos à nemine
 quidẽ inquirendos esse, oblatos autem puni oportere.
 Quod vbi erat factitatũ, tametsi ardor persecutionis
 acerrime in nos intentatæ quodãmodo extinctus fuit:
 tamen his, qui nobis aliquid mali ingerere cupiebãt, nõ
 minor relicta videbatur occasio: dum hic quidẽ popu-
 lus, illic autẽ cuiusq; regionis magistratus cõtra nos pe-
 rabat insidias, Sic vt quamuis non palam & apertẽ nos
 persecuerẽtur, sigillatim tamen in quaq; prouincia suã
 in nos redintegrarent crudelitãtẽ: & complures fideles
 pro Christo decertantes, variis martyrij generibus oc-
 cumberent. Istam autẽ historiam ex Tertulliani Apolo-
 gia latinis literis perscripta (quã in superiore nostro po-
 suimus sermone) deprõpsimus. Atqui, inuenimus in-
 quisiõnẽ quoq; in nos prohibitã: Plinius enim Secundus
 cum prouinciã regeret, quibusdã Christianis damnatis,
 quibusdã gradu pulsis, ipsa tamen multitudine pertur-
 batus, quid de cætero ageret, consuluit tunc Traianum
 Imperatorem, allegans præter obstinationem non sacri-
 ficandi, nihil aliud se de sacris eorum comperisse, quã
 cœtus antelucanos ad canendum Christo vt Deo, &
 ad confœderandã disciplinam: homicidium, adulteriũ
 fraudem, perfidiã, & cætera scelera prohibentes. Tunc
 Traianus rescripsit, hoc genus inquirendos quidem
 non esse, oblatos vero puniri oportere. Verum hæc
 isto modo.

*Verba ip-
 sius Ter-
 tul. in A-
 polog. cõ-
 tra gent.
 cap. 2.*